

Вслѣдствие на това разнохарактернитѣ законодатели, включително съ тие отъ 1791 година, дохаждатъ до еднакви резултати: народно върховенство, равноправностъ за всичкитѣ граждани, свободата на мисълта и нейното лично и колективно изказване и противянieto на натискътъ.

Кондорсе, Робеспьеръ, Сенъ-Жюстъ и Херо де-Сешель признаватъ републиката една и неразделна. Ако законодателитѣ отъ 1791 година не искаха подобно заключение, то единствено по тая причина, че трудътъ имъ служаше за прѣходна стъпенъ отъ миналото, което съществуваше отъ нѣколко вѣка и урежданieto на свободния режимъ.

Нека читателитѣ си спомнятъ краткия прѣгледъ, който ние направихме върху първата конституция: Властта на краля въ нея фигурираше заедно съ властта на Събранието, което имаше рѣшающе значение при разногласията; краля нѣмаше право да растурия събранието; то възобновяваше засѣданията си по собствена инициатива, опрѣдѣляше размѣра на налозитѣ и броя на войницитѣ, рѣшаваше въпроса за война и миръ. Съ изключение на наслѣдственната кралска властъ, всичко това прилича на република, и най-сетнѣ бѣше прѣвдвденъ случая за сваляние отъ прѣстола.

Принципитѣ на 1793 година, както и тие на 1791, бѣха тѣждественни съ прѣдначѣртанията, на запискитѣ отъ 1789 година, въ които революционния гений на Франция бѣше въплотилъ ученията на своитѣ философи и публицисти; всички черпяха отъ единъ источникъ.

Прѣобразованията почнати отъ прѣдѣцитѣ ни не се ограничаватъ само въ политическия кръгъ, въ тѣсна смисълъ на думата, тѣ се простиратъ върху социалнитѣ условия на цѣлия народъ и на всяка отдѣлна личностъ.

Мисълта за братството на народитѣ се повтаря въ всичкитѣ официални документи; членовѣтѣ на Учре-